ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada Tidningens prenumeranter äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med bläck. 2 Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

TROLLALEK

Natten nalkas —
solen sig sänker
cinnoberröd och
Jorden svalkas.

Nattens vindar
jaga hvarandra
öfver vidderna
och ljuft lindar
armarna kring
om stugor och knutar,
och träd och buskar
dansa i ring.

Tomtarna små
spela på rutan —
de kyssa den våt
— kyssa och gå.

Det slamrar
och sprakar
och hamrar
och brakar
i hörnen.

Det prasslar
och fnissar
och tasslar. —
Jag gissar
att björnen
och östan,
tomtarna
och vestan
leka i natt.
Hu! så kulet.
Hur är det fatt?
Usch! så mulet.
— Yrväder nästan.

Arne.

GLIMTAR UR EN SYNLIG VÄRLD.

Vi hafva läst glimtar ur det osynligas värld. Men ingen har väl hört eller sett något af mysteriums värld utan i en skepnad af en materiell person. Hur kunna vi veta, att det finns en personlig Gud i mysteriums värld, då det är bestämdt, att vi människor utgöra hans kropps tempel. Och snart faller ridån och det fullbordas hvad som står skrifvet: Gud skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk. Ja, då har Gud kommit ned, och den katolska guden där ofvan finnes ej mer, ty vi må erkänna, att han allaredan har liten makt. Han har mäst utrymma fältet åt en mera personlig och vetenskaplig Gud, som vinnlägger sig om att lindra lidanden. Det kan bevisas, att vår Gud i oss lefver och utvecklar sig i materiel förkofran och vinner i styrka och i målmedvetenhet. Det katolska systemet glider utur folkmedvetandet och bortgår som det har varit en dröm. Många människor ha skapat sig en andevärld först efter döden och personlig Gud där; ty deras lif passar ej till att vara ett Guds personliga tämpel.

K. R. Jonson.

FRÅN THEODORE, SASK.

Nu som tystnaden råder från denna plats, allt sedan den gästfria korpens besök hos G.Boström, så vill jag bryta den med några ord, om plats gifves i fria ord och tillåtelse af redaktören.

Vill först nämna, att vi ha ett fint väder här i Theodore. Det har varit ganska torrt för en lång tid. Men nu ha vi fått godt med regn. Så nu ser det lofvande ut med småsäden. Ja, höväxten står också fin.

Som jag för en tid sedan lofvade att skrifva om landet här i Theodore, så vill jag blott nämna några ord. Landet här i nordöst från Theodore är godt farmland, om inte det vore för mycket med skog. Det är djup svartjord och inunder är det bra. Men det är hårdt för en nybörjare att bryta upp stora vidder, då det är så mycket med skog. Mången af tidningens läsare torde nog veta hur landet är, så därför vill jag ej göra så stor beskrifning om det.

Svenskarna här i Theodore och White Sand hade en fäst invid White Sand river den 24 juni. Fästen var treflig för både gammal och ung. Har ej tid att beskrifva fästen mera, ty jag tror nog att alla voro belåtna med den.

Vill så sluta med en lång hälsning till tidningens alla läsare och läsarinnor.

Från en alltid närvarande.

MISSFOSTRET I WETASKIWIN.

Edmonton, june 28, 1914.

Svenska Canada Tidningen!

För några månader sedan uppträdde här en kollega och presenterade sig för Alberta Tribunen, bland svenskarna. Svensk till själ och hjärta skulle den stå upp för svenskarne i ondt och godt. Den skulle bevaka homesteadernas inträsse, och Gud vet allt hvad den inte skulle göra, och vi bjöd den unge gästen välkommen ibland oss. En månad eller så stannade han, men så en morgon var han försvunnen. Och vi undrade storligen hvad som händt. Vi trodde någon bof brakt honom om lifvet. Vi togo på oss sorgedräkten och gingo ut att se, och funno honom i Wetaskiwin, slagen af oljefeber och nära döden. En operation företogs. Han räddades till lifvet, men förlorade talförmågan i svenska språket, äfvensä all känsla för sina landsmän, och måste intagas på en amerikansk asyl. Vi är ledsna att förlora vår unge vän, men hoppas han gör framgång på det nya fältet, och önskar honom all lycka.

Glada Calle.

FRÅN EDMONTON, ALTA.

June 28, 1914.

Hallå! Hvad gör ni i Edmonton nu för tiden? Vi har inte hört något från er på lång tid. Oh, vi har haft fullt upp att göra, med att ta "kär" af oss själfva här. Vi hade just fått ögonen öppna på herr Lance och poliskären. Hura de togo mutor och förvände rättsen och höll på att vända upp och ner på moral och civilisation. Så hördes en röst i öknen, och de höga vederbörande började förskräckas. Herr Lancis hälsa började vackla och han måste ombyta vistelseort, i fruktan för prästernas rop för undersökning och för sitt samvetes anklagan för orätt fånget gods. Mayorn fick ett hastigt anfall af oljefeber och måste intagas vid Calgary oljekälla, lämnande regeringssysslorna att sköta sig själfva ifall aldermännen ej voro hågade att göra det. Oljefebern spridde sig hastigt och real estate doktorer hade ett hårdt arbete att hålla patienterna vid lif. De flästa äro återställda till hälsan, men känna sig ganska utmattade. Doktorer försäkra att alla skall blifva fullkomligt återställda efter ett par nya ådror blifvit öppnade i Calgary.

Edmonton, Alta., june 24, 1914. — Härliga skördeutsikter för Alta-farmare i sommarregn och solsken att ur den gifmilda naturens sköte framtrolla dess efterlängtade skäfvor. Äfven människans medusahand har gjort sitt bästa för att genomtränga moder jords dolda skatteskrin.

Och de har redan lyckats att lyfta på slöjan, och de berättar oss att framtiden har något underbart i sitt sköte. En liten titt in, och en 90 fots stråle träder fram i dagen och förblindar alla innebyggare i Alberta. Hvad skall hända, när vi nått djupet af det okända? Alberta skall slå världen med häpnad. Ej hälften är oss sagdt. När hvar och en sitter vid sin egen oljekälla som flyter af mjölk och honung. Och när den kalla vintern kommer, en gaskälla i lågor håller klimatet vid önskad temperatur. Hvad skall hända, när människan fått kontroll öfver naturkrafterna? När hon befaller molnets portar att öppna sig och sluta sig. När hon befaller hetta och köld att göra vaktombyte? När hon befaller elektricitetens vägor att bära sig till okända rymder? Ej mera trubbel mellan arbete och kapital. Hvar och en sin egen kapitalist. Hvar och en sin egen arbetare. Lyckliga framtidsutsikt, förlofvade tid, kommer du snart?

EDMONTON.

Och Edmonton, kantänka, är Albertas hufvudstad,
det är så godt att lefva här en solig sommardag.
Men när kalla vintern kommer här,
och nyper oss i skinn,
Då är det bäst till mor i stugan krypa in,
Om än koja eller slott,
det är lika godt.
Men det bästa af allt är en kaffekopp.

Och järnvägar, det har vi här åt alla väderstreck,
så nu vi kunna resa ifrån pol till pol med ett.
Och om vi lefver ännu några år eller så
jag tror att vi med järnväg ifrån pol till pol kan gå.
Upp till nordpolen och till sydpolen
Ifrån nordpol och till sydpol och så hem igen.

Men jag tänker inom några år vi ingen järnväg har.
Ty järnväg går för sakta, då vi genom rymden far.
Vi sända då ett luftskepp medelst "wireless" åstad.
Öfver till Europa och tillbaka på en dag.
Hvar och en kan då, liksom änglar små,
Uppå sina egna vingar genom rymden gå.

Hvad skall C. P. R. och G. T. göra då,
när ingen mera på deras banor vilja gå?
De får då starta wireless förbindelse med Mars,
Och därifrån till andra världer bland de "stars".
Men en wireless båt vi då följas åt.
Ibland stjärnor och kometer vill vi titta på't.

"Glada Calle."

SVAR TILL RUDOLF EINHARDT.

I tanke att tidningens läsare och redaktör icke tröttnat på meningsutbytet mellan mig och hr. Rudolf Einhardt i freds, och militärfrågan, vill jag be att få säga ännu några ord. Icke därför att jag ovilkorligen önskar erhålla sista ordet i ett meningsutbyte, utan därför att jag anser att dessa frågor som så nära beröra mänsklighetens väl och ve, böra belysas ur flera synpunkter. Och särskildt i närvarande tid, då krafvet på ökade rustningar och tyngre militärbördor växer starkare dag för dag, gäller det, i all synnerhet för det arbetande folket, att klargöra för sig krigets rätta innebörd, om det verkligen förtjänar gillande och understöd af arbetssöner och döttrar.

Hr. Einhardt säger att militarismen nu för tiden existerar hufvudsakligast i "fredsfantasternas hjärnor", ty militarismen är praktiskt sedt död. Den allmänna värnplikten dödade den. Om det vore så väl! Men militarismen lefver nog och blomstrar än i dag. Ty med ordet militarismen afses ju enligt vanligt språkbruk, öfningar och förberedelser till krig, och sådant existerar, ju, beklagligt nog, ännu den dag som i dag är. För öfrigt spelar väl icke namnet någon roll. Öfningarne och förberedelserna äro ju lika, om det lefvande material som därvid användes, utgöres af sådana som frivilligt, för lönens skull (legosoldater) fylkats under fanorna, eller sådana som tvingas dit (värnpliktige), ändamålet är också det samma, nämligen att slå ihjäl människor och tillägna sig andras egendom.

Enligt hr. Einhardts åsikt skulle den allmänna värnplikten vara ett småfolkets skydd och värn mot den inre fienden, "despoterna" som förtrycka folken. Detta har jag aldrig kunnat finna, men väl motsatsen. Under storstrejken i Sverige 1909 kunde man, i synnerhet vid större järnvägsstationer, där järnvägar åt flera håll utgingo, få se starka kommenderingar ur Sveriges värnplikts armé, och att skarpa patroner utdelades och manskapet hölls i beredskap på lägerplatserna är ju en offentlig hemlighet. Att utdelningen af skarpa patroner till manskapet afsåg att skrämma lockoutharonerna till eftergifter mot sina arbetare är väl ingen dum nog att tro, och den omständigheten att en stor flotteskader, midt under brinnande storstrejk, ängade upp på Sundsvalls redd och lade sig med kanonmynningarne riktade mot de stora arbetarecentra, talar också ett allt för tydligt språk om hvad det arbetande folket har att vänta af militarismen, äfven om den hvilar på den allmänna värnpliktens grundval, och kallas demokratisk.

Hr. Einhardt säger sig icke förstå att en arbetare eller hvem som helst som kallar sig demokrat, kan vara motståndare till att medborgarne öfvas i vapnens bruk. Sammanställer man detta med uttalandet om värnplikten som skydd mot "utsugarne" måste man få den uppfattningen att vapnen är ett medel som borde användas när det arbetande folket går att förbättra sin ställning i samhället. Detta betviflar jag på det högsta, och skulle icke vilja tillråda mina klasskamrater att ta ens ett steg på den vägen, men det fins andra vägar till bättre samfundsförhållanden, som jag skulle vilja råda arbetets betungade folk att beträda, och dessa vägar som jag skall nämna, äro den folkliga, den ko-operativa, och den politiska. Detta är de tre hufvudvägar efter hvilka arbetarhärens framrykning bör ske samtidigt. Genom den fackliga rörelsen vinnes medbestämmanderätt öfver de vilkor under hvilka arbetaren har att arbeta. Högre löner och kortare arbetstid, samt mera välordnade förhållanden på arbetsplatserna kan då erhållas. Genom den ko-operativa rörelsen vinnes kontroll öfver varuförmedlingen, som har till följd bättre varor och lägre priser. Och genom den politiska rörelsen kunna representanter sändas till de lagstiftande församlingarna, hvarigenom arbetets folk kunna få ett ord med när de lagar skola stiftas, som de ha att efterlefva.

Dessutom böra dessa rörelser så ledas och skötas att föreningens moteslokal blir en bildningshärd där mindre klassmedvetna kamrater skola lära sig att förstå sitt människovärde, och få ögonen öppnade för en världsåskådning, alldeles motsatt den som förfinnas i de skolor där människoslakt vid bön och psalmsång (korum) inläres som högsta dygd.

Jag är förvissad om att dessa vägar skola säkrare leda till målet, än dem som hr. Einhardt synes vilja tillråda, och som skulle utmärkas af öfningar i vapnens bruk.

Bland dem som under storsträjken 1909 kämpade de hvilande arméernas kamp mot den "inre fienden, förtryckaren, despoten, utsugaren", funnos många, hvars namn stodo skrifna i den svenska värnpliktsarméns rullor, och som hade fått från 90 dagars till 8 månaders utbildning i vapnens bruk. Antag nu att dessa skulle ha fallit på den tanken att under storsträjken använda sig af sin förvärfvade skicklighet i vapnens bruk. Hvad hade då blifvit följden? Jo, fängelserna hade för många blifvit den säkra tillflyktsorten för deras återstående lif. Andra åter skulle man ha funnit med förbundna ögon och bakbundna händer, mot någon mur, färdiga att skjutas som skadedjur. Sveriges arbetarrörelse skulle ha dränkts i strömmar af blod, och 25 års organisationsarbete fallit i spillrör. Det var detta som Sveriges intetgöra klass så längtansfullt väntade i de dagarne, men fick vänta förgäfves, medan den svenska arbetarrörelsens ledande män voro kloka nog att icke förorda en sådan taktik.

När hr Einhardt säger att reformer äro en frukt af den allmänna värnplikten, så undrar jag verkligen om icke hr Einhardt uppfattat saken från den helt och hållet galna sidan, för att använda hr Einhardts egna uttryck angående mina uppfattningar. Krigsrustningar brukar ju annars vanligtvis betraktas som ett hinder för verkligt nyttiga reformer, och det är ju alldeles klart att ju mera pengar som ödslas på så inproduktiva ändamål som krigsrustningar, desto mindre blir det för reformer och kulturella ändamål för öfrigt. Så uppfattas också saken af intetgöraklassen själf; och när då reformkrafven börjat växa sig starka, sågfilar och bondetågar man, och skjuter "försvaret främst" för att störta reformvänlig regering och förhala reformerna. Den enda reform som egentligen kan sägas vara en följd af värnpliktens utsträckning i Sverige är väl ökad emigration, hvilket kunde iakttagas såväl vid värnpliktens utsträckning till 90 dagar, som senare till 8 månader.

Hr. Einhardt uppställer värnpliktens Tyskland mot legosoldaternas England som ett bevis för den allmänna värnpliktens hälsosamma inflytande på samfundslifvet, men detta bevisar ingenting. Hvarför icke lika gärna framhålla Ryssland, med dess värnplikt och långa öfningar, skulle det alltså vara rikt välsignadt med reformer. Det kanske bör ihågkommas i detta sammanhang att det var i värnpliktens Tyskland som en af kejsarens "goda soldater" för några år sedan tillät sig att på öppen gata nersticka en civil person emedan denne icke nog fort observerade militärpersonen och gjorde honnör. Af frukten känner man trädet, står det skrifvet.

Det är nog icke på lägerplatserna "vid sköldars gny och vapenbrak", som Tysklands arbetande folk lärt sig att kämpa för reformer, utan på de fackliga och politiska föreningarnas möteslokaler, de stora arbetarkongresserna, och af arbetarne kontrollerade folkhögskolor. Vidare lärde sig Tysklands arbetare tidigt inse vikten af att kraftigt stödja sin egen tidningspress. Tysklands reformer får nog icke skrifvas på skicklighet i människoslakt, utan på dess arbetares målmedvetenhet och socialismens stora utbredning i detta land.

"En demokrati utan allmän värnplikt är endast en papperdemokrati och ett bedrägeri", säger hr Einhardt vidare. Det skulle alltså vara af omsorg för demokratiens utbredning, som Sveriges första kammarherrar äro så angelägna om värnpliktens utsträckning. Änej, de veta nog bättre besked. De veta att krigsväsende och demokrati äro två alldeles motsatta begrepp, utan den ringaste släktskap med hvarandra. Krigsväsende under hvad namn som hälst är våld, och betecknas bättre med namnet despotism om förstakammarherrarne skulle misstänka att värnpliktens utsträckning vore främjande för demokratins utbredning, kan man vara förvissad om att 15 dagars öfningstid för beväringen skulle anses tillräckligt, som i forna dagar, ty demokratin fruktar man nog mer på det hållet än själfvaste ryssen. Orsaken hvarför herrarne äro så angelägna om värnpliktens utsträckning, finner man klarast uttryckt i kejsar Wilhelms bevingade ord, "en god soldat skall kunna skjuta på fader och broder, om krigsherrn så befaller". Det tar tid att implanta en så blind lydnad i unga hjärnor, därför ropas det på öfningstidens utsträckning, och ett tydligare bevis för krigsvändets folkfiendtlighet kan väl icke gärna begäras än detta vittnesbörd ur kejsarens egen mun.

När jag bland fallna storheter nämnde romarriket, var jag mindre lyckligt vid val af mina bevis, säger min ärade meningsmotståndare. Ty Romarrikets fall bör tillskrifvas det förskräckliga sedefördärfvet. Ja, där ser man klart hur militarismen röter samhället. När romarne med svärdets rätt hade tillägnat sig grannarnes egendom, började för de härskande klasserna ett lif i sus och dus för att njuta af de stulna skatterna, detta medförde de goda sedernas fördärf och de moraliska bandens upplösning, och Romarriket föll, och orsaken till dess fall kan sålunda spåras just i dess egen krigiska storhet.

Om hvad nu mindre lyckligt valda bevis beträffar, så undrar jag om icke boerna, som hr Einhardt synes vilja framhålla som bevis för möjligheten för små stater att med utsikt till framgång föra krig med de stora, voro ett sådant mindre lyckligt valdt bevis därför. Ty efter hvad historiens vittnesbörd säger oss, blefvo ju boerna besegrade, och det så fullständigt, att de upphörde att finnas till som självständig nation.

Hr. Einhardt framhäller att en nations undergång kan bero på massans, d. v. s. det arbetande folkets förslafvande och förtryck, och däruti vill jag instämma, och jag vill tillägga, att detta förslafvande och förtryck möjliggöres i hög grad genom krig och krigsrustningar.

Nutidens kristna människor tala med en viss ömkan om våra bedniska förfäder som på altaren offrade djurens kött för att behaga gudarne, och dock finnes ännu midt ibland oss, en offerkult lika ömkansvärd som förfäderna. Gamla testamentets gud fordrade felfria djur som ville frambäras på offeraltaret. Krigets gud fordrar felfria människor som genom den noggrannaste läkarundersökning utväljes, och föres ut på slätten att offras på denna moloks altare.

Från rysk-japanska kriget omtalade tidningarne att de segrande japanerna, efter ett af de stora slagen, funno de slagnes antal så stort, att de icke kunde begrafva dem, hvarför likhögarne öfversprutades med brännbara oljor och antändes. Och lukten af brändt människokött kunde kännas i städer som lägo tiotals mil från offerplatsen, heter det i skildringarna från dessa helvetets förgårdar. Detta var väl om något, ett "brännoffer", större än de som våra bedniska förfäder framburo i Balders tempel. Under sista balkankriget läste jag i tidningarne en del skildringar från "ärans fält", bland annat också ett meddelande om huru de kristna bulgarernas soldater vid ett tillfälle misshandlade och skändade 70 kvinnor, hvarefter de kastade deras kroppar i en grop där de begötos med olja och antändes, hvilket t. o. m. skulle ha skedt innan alla voro döda. Kan en större gräslighet tänkas möjlig, ens under den nattsvartaste hedendom.

Om man tar i betraktande den ändlösa tiden hvars början och slut människotanken icke kan fatta, och så hvilken försvinnande liten del däraf, som människan har att lefva på jorden, förstår man hvilket namnlöst brott det är att taga en medmänniskas lif, och man börjar då förstå hvad ordet krig egentligen innebär. Men det måste så vara, säga de falska profeterna som inbilla människorna att det är både rätt och ärofullt att dräpa, att stjäla, och att hafva lust till sin nästas hus, hans oxe, hans åsna, hans hustru och allt hvad honom tillhörer". Om blott det sker på loflig tid, och människorna tror lögnen och kallar slaktsångerna för krig, och slaktplatserna för ärans fält, och väljer sig krigsöfverstar som de kläda i granna kläder med gula ränder på byxorna, och guldfransar på axlarna, och fröjdas åt glittret och grannlåten. Ja, bildlikt taladt, dansar omkring dem som israels barn kring den gyllene kalfven. Och de som fått ögonen öppnade för detta gyckelspel och talar därom till människorna, kallar man "fredsfantaster", och mot deras argument uppställer man detta enda "det måste så vara". Människan, hvars själle sätter henne i stånd att sväfva i luften bland himmelens fåglar, och att dväljas bland fiskarne i hafvets djup, och hvars verktyg tränger in i jordens innandömen, och som på några ögonblick sänder budskap öfver land och haf, och som infört ett ordnadt rättsväsende i samhällena, där invecklade tvister utan svårighet löses, individer emellan, många andra storvärk att förtiga, skulle icke kunna införa ett ordnadt rättsväsende nationer emellan och afgöra de mellanstatliga tvistigheterna utan blodsutgjutelse. Att så tänka, det är att tänka lägt om mänskligheten.

E. A. Nylund.

Shaunavon, Sask., i juni 1914.

THE OLD RELIABLE
CUNARD LINE
ESTABLISHED 1840
Oöfverträffad flotta af fyra-, tre- och dubbelpropeller ångare
Alla försedda med trådlös telegraf och undervattens-signalapparater.
Snabb resa och goda förbindelser till alla skandinaviska och finska hamnar.
— AQUITANIA —
Den allra nyaste Cunard ångaren
901 fot lång, 97 fot bred,
Världens största i Storbritannien byggda ångare.
LUSITANIA, MAURETANIA
790 fot långa, 70,000 hästkrafter
Snabbaste ångare i världen.
DE NYA CUNARD PALATSEN
FRANCONIA, LACONIA 625 fot långa, 18,150 ton
Nyaste och största ångare till Boston.
De kolossala nya ångarne
(de underbara flytande hotellen)
CARONIA, CARMANIA 676 fot långa, 20,000 ton
Två af de största i världen.
Nya Canada Routen
öfver den natursköna St. Lawrence
MONTREAL-QUEBEC-LONDON
(SE LONDON, VÄRLDENS STÖRSTA STAD)
ALLA MODERNA DUBBEL-PROPELLER ÅNGARE.
ANDANIA, ALAUNIA
Nyaste ångare på Canada Routen, 13,400 ton
*ASCANIA, Nv. 10,000 ton — AUSONIA
*Byggd på samma varf som den världsberömda "Mauretania."
BEFORDRA ENDAST ANDRA OCH TREDJE KLASS
till MYCKET LÅGA BILJETTPRISER
AURANIA (under byggnad)
Se våra agenter angående speciella nya Tredje klass bekvämligheter samt vidare underrättelser om de kommande
VÅR- och SOMMAR-EXKURSIONERNA TILL SVERIGE
OCH UTSTÄLLNINGEN I MALMÖ.
THE CUNARD S. S. CO., Ltd.
Dearborn and Randolph Sts., CHICAGO, ILL., U. S. A.
304 Main St., Winnipeg, Man.

CANADIAN NORTHERN RAILWAY
SOMMAREXKURSIONER
PÅ DE
STORA SJÖARNA
VIA PORT ARTHUR ELLER DULUTH
TILL
Östra Canada och Förenta Staterna
Genom PORT ARTHUR eller DULUTH, i förbindelse med NORTHERN NAVIGATION ÅNGARNA
HURONIC, HAMONIC, NORONIC, ny
Lämna Winnipeg kl. 6 e. m., och från Duluth tisdag, torsdag, söndag kl. 4.30 e. m.
Lämna Winnipeg kl. 6 e. m., och från Port Arthur onsdag, fredag, söndag kl. 4 e. m.
Äfven förbindelse med CANADIAN PACIFIC LAKE ÅNGARE från PORT ARTHUR söndag, tisdag, torsdag, fredag, lördag.
Canadian Northern Line mellan Winnipeg—Port Arthur är den scenrika linjen till sjöarna.
Passagerare via Port Arthur för Northern Navigation ångare kunna erhålla nyeklar för hytter och biljetter till platser i matsalen i Winnipeg före afresan och på så sätt undvika dröjsmål och obehag. Måltider och sofplatser på ångarna inberäknad i biljettpriset.
Skaffa eder fullständiga upplysningar från den närmaste Canadian Northern agenten eller tillskrif
R. CREELMAN,
Passageraragent, C. N. R., Winnipeg.

Första Klass
Accidens-Tryck
utföres å
Svenska Canada-Tidningens Tryckeri.
Vi önska fästa våra många vänners uppmärksamhet på, att vårt tryckeri blifvit kompletteradt med moderna och tidsenliga stilsorter och maskiner, hvarför vi kunna åtaga oss utförandet af all slags "Job Printing", ifrån det minsta till det största. Arbetet inom tryckeribranchen utföres af första klass "union"-män, hvilket garanterar för arbetets kvalité. Gör oss ett besök och öfvertyga eder själf.
Särskild uppmärksamhet fästes vid order från landsorten.
Prisuppgifter lämnas beredvilligt och kostnadsfritt.
Glöm ej adressen
325 Logan Ave.
WINNIPEG MAN.

Har Ni Köpt Eder Sverige Biljett?
Om icke, så köp eder biljett hos en skandinavisk firma och hjälp edra landsmän. Vi sälja biljetter med alla transatlantiska ångbåtslinjer och äro speciella agenter för följande linjer:
WHITE STAR DOM. LINE
WHITE STAR LINE
AMERICAN LINE
SCANDINAVIAN-AMERICAN LINE
NORWEGIAN-AMERICAN LINE
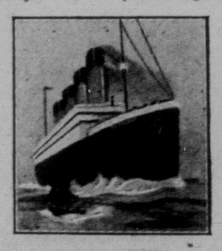
CUNARD LINE
DONALDSON LINE
CANADA LINE
ALLAN LINE
HAMBURG-AMERICAN LINE
Skall Ni Sända efter Släktingar eller Vänner i Sverige
så sänd dem en biljett, köpt hos oss, det garanterar tillfredsställelse. För turlistor och priser på biljetter från och till gamla landet, skrif till oss på edert eget språk. Vi gifva hvarje förfrågan personlig uppmärksamhet.
SKRIF IDAG. EN FÖRFRÅGNING KOSTAR INTET.
P. M. DAHL, STEAMSHIP AGENCY
325 LOGAN AVENUE, WINNIPEG, MAN. TELEFON GARRY 3174.